

εκβάλλειν, ἀρμοπονιῶντας δὲ καὶ φαρμακώσεως καὶ γοητείας ἀνθρώπων καὶ παντοίων πόνων γινομένων καὶ μὴ φαινομένων, καὶ πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἀποδιώκειν ἐξ ἀνθρώπων τε καὶ κτηνῶν καὶ ἀπὸ πάντων τῶν ζώων· καὶ δοξάσω σε ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς».

3. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Σωτὴρ ἀφανῆς ἐγένετο ἀπ' αὐτοῦ· ὁ δὲ ἅγιος λέγει πρὸς τὸν λαὸν ἅπαντα· «τεκνία μου ποθεινά, ἐγνώρισέν μοι ὁ Κύριος ἅπαντα τὰ μέλλοντά μοι· καὶ ἰδοὺ ὑμεῖς πρὸ ἐμοῦ ἀπέρχεσθε πρὸς τὸν ἐπουράνιον βασιλέα». Ταῦτα δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος [233] προσήλθον οἱ τῆς ἀσεβείας ἐργάται καὶ παρέστησαν πρὸ τῶν πυλῶν τῆς αὐτοῦ μητροπόλεως καὶ ἤρξαντο διασπαράσσειν τὰς πύλας. Ὁ δὲ μακάριος Ὑπάτιος ἦν ἔσω τοῦ ναοῦ λειτουργῶν. Ἐμπροσθεν δὲ αὐτοῦ ὁ Σωτὴρ παριστάμενος μετὰ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ συλλειτουργοῦντες αὐτῷ. Ἦν δὲ καὶ ὁ κληρὸς μετ' αὐτοῦ ἔσω τοῦ θυσιαστηρίου. Οἱ δὲ δῆμοι παρέστησαν τῇ βασιλικῇ πύλῃ τοῦ ναοῦ βουλόμενοι ἀρπάσαι αὐτοὺς ὡς θῆρες ἄγριοι. Οἱ δὲ πόδες αὐτῶν καὶ αἱ χεῖρες ἐκρατοῦντο, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν οὐκ ἔβλεπον ἕως τελους τῶν θείων μυστηρίων. Μετὰ δὲ τὸ τελειωθῆναι τὴν ἁγίαν τοῦ θεοῦ λειτουργίαν καὶ ἀποδοθέντων τῶν εὐχῶν στραφεὶς ὁ ἅγιος λέγει πρὸς τοὺς παρὰ νόμους ἄνδρας ἐκείνους· «τεκνία μου, τί ὑμεῖς κεκοπιάκατε πρὸς ἡμᾶς;» Ὁ δὲ πρωτοκούρσωρ λέγει πρὸς τὸν ἅγιον Ὑπάτιον· «κακὴ καὶ μιὰρὰ κεφαλή, πᾶσαι αἱ γοητεῖαί σου ἐτίφλωσαν ἡμᾶς ἕως τῆς ὥρας ταύτης». Ὁ δὲ ἅγιος Ὑπάτιος πρὸς αὐτὸν εἶπεν· «ἀναιδῆς (*) καὶ παράνομε, ἐστερημένε (1) τοῦ θεοῦ καὶ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ, ὡς οὐ γινώσκεις θεὸν ἀληθινόν, πῶς ἐτόλμησας ἐγγίσει τῷ οἴκῳ αὐτοῦ ἀνάξιος τυγχάνων; ἀλλ' ὁ κύριός μου Ἰησοῦς Χριστὸς πυρὶ σε ἀναλώσει μετὰ τῶν ὑπηρετῶν σου». Καὶ εὐθέως πῦρ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέκαυσεν (2) ἅπαντας, καὶ οὐκ ἀπελείφθη (sic) ἐξ αὐτῶν εἰ μὴ τρεῖς μόνοι· καὶ αὐτοὶ ἐπορεύθησαν πρὸς τὸν ἡγεμόνα καὶ λέγουσιν αὐτῷ πάντα τὰ γενόμενα.

4. Ταῦτα δὲ ἀκούσας ὁ ἡγεμὼν καὶ θυμοῦ πλησθεὶς, ἐκέλευσεν τὸν ἀρχιτέκτονα αὐτοῦ καὶ στρατιώτας μετ' αὐτοῦ ἐνενήκοντα τοῦ ἀπελθεῖν καὶ συλλαβέσθαι αὐτόν. Ὁ ἀρχιτέκτων δὲ λέγει αὐτῷ· «δέομαί σου, ὦ ἡγεμῶν, οὐ δύο [233] μόνον ἢ τρεῖς κεντουρίονες δυνάμεθα ἀπελθεῖν, μήπως διὰ τῶν γοητειῶν αὐτοῦ καὶ ἡμᾶς ζωοκαίστους (3) ποιήσῃ· κέλευσον (4) οὖν τὸ κράτος σου ἐλθεῖν μεθ' ἡμῶν». Ὁ δὲ ἡγεμὼν λέγει πρὸς αὐτόν· «ἀποστελῶ (5) τὸν πρωτοβεστιαρίον μου μεθ' ὑμῶν· καὶ κέλευει τὸ ἐμὸν κράτος τοὺς μετ' αὐτοῦ πάντας τῷ ξίφει ἀναιρεθῆναι ὅπου ἂν εῦρηται αὐτούς· αὐτὸν δὲ πολλὰ βασανίσας καὶ τιμωρήσας προσάγαγε ἕως οὗ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος κακῶν κακῶς ἀποδώσει (6) ἔκστασιν». Ἀπελθόντων δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν ἅγιον εὐρον αὐτοὺς πάλιν ἔσω τοῦ ναοῦ εὐχομένους, καὶ κρατήσαντες τὰς πύλας τῆς ἁγίας ἐκκλησίας οἱ τῆς ἀληθείας ἐχθροὶ, εἰσῆλθεν ὁ

(*) ἀναιδῆ etc. *codd.* plerumque.

(1) ἐπερημένε (sic) *N.*

(2) κατέφαγεν πάντας *N* — οὐ κατελείφθη *N.*

(3) πυρκαϊάστους *N.*

(4) κελύσει *N* — κελύσει οὖν τοῦ σου κράτος ἐλθέτω πρὸς σε μ. ἢ. *C.*

(5) ἀποστελλῶ *C N.*

(6) τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα κακῶς ἀπολέσει *N* — οὐ *N.*